

Verhuurder en winkelier, deel de pijn van corona

De gesprekken tussen verhuurders van winkelpanden en detailhandelaren over het verdelen van de coronapijn verlopen stroef. Zo stroef zelfs, dat het ministerie van Economische Zaken zich genoodzaakt voelt te dreigen met overheidsingrijpen als er voor 20 april geen deal ligt over huurverlaging of -uitstel.

Zover moeten de onderhandelende partijen het niet laten komen. Iedereen is ervan doordrongen dat de bestrijding van het coronavirus door de hele maatschappij heen pijn doet. Een flink deel van de detailhandel behoort zonder meer tot de groep die eco-

professionele vastgoedfondsen tot gepensioneerden die op de huur van één pand leunen.

Daardoorheen spelen nog ethische kwesties als: in hoeverre moet je een winkel tegemoetkomen als die de voorbije jaren grote hoeveelheden geld naar aandeelhouders heeft gesluisd en daardoor nu zonder buffers zit? Of een vastgoedfonds dat door imprudent handelen krap zit?

De meest logische oplossing is zoveel mogelijk deals op maat. Maar dat vergt dat grote partijen aan beide kanten het goede voorbeeld geven en afstappen van hun confrontatiekoers. Zij spelen nu het spel om het hardst: winkelketens die weigeren nog huur te betalen of vastgoedpartijen die weigeren huurders op enige manier tegemoet te komen. Wellicht begrijpelijk vanuit hun economische machtspositie, maar uiteindelijk onverstandig.

Het zou zeer te betreuren zijn als het ministerie ingrijpt — een aantasting van de vrije markt die wat het FD betreft koste wat het kost vermeden moet worden. Voor zowel verhuurders als winkeliers is het zaak hun verantwoordelijkheid te pakken. Een bonus daarbij voor verhuurders is dat het kabinet eerder bereid zal zijn soelaas te bieden, met bijvoorbeeld garantstellingen voor huurbetalingen, als ze zich coöperatief opstellen.

Vergelijk het met het advies aan burgers om ook met mooi weer zoveel mogelijk binnen te blijven. U kunt kiezen het te negeren, maar het resultaat is dat u het kabinet dwingt tot ingrijpen.

De partijen moeten het niet zover laten komen dat het ministerie gaat ingrijpen in de markt

nomisch nu de hoogste prijs betaalt: de toestroom van klanten is goeddeels opgedroogd of winkels zijn — al dan niet vrijwillig — helemaal dicht.

Die pijn moet worden gedeeld met meer partijen, zoals toeleveranciers en verhuurders. Het ligt niet voor de hand aan te sturen op een akkoord waarbij iedereen over één kam wordt geschoren.

Zowel aan de kant van de winkeliers als bij de verhuurders is sprake van een divers gezelschap. Van grote winkelketens met diepe zakken tot eenpitters en van